

Františkovo slovo

č.7

Poslouchejte Ježíše, říká Bůh Otec nám všem

Papež v římské farnosti: Mučedníci s sebou vždy nosili evangelium

Papež: Milosrdenství vede k pokoji

Papež kázal o tom, jak nebýt pokryteckými křesťany

Sv. Josef, vychovatel

Papež František: Kdo důvěřuje v sebe, ztrácí svoji důstojnost

Uvězněné slovo

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Poslouchejte Ježíše, říká Bůh Otec nám všem

Dobrý den, drazí bratři a sestry,

Dnes nám evangelium prezentuje událost Proměnění. Je to druhá etapa postní doby. Tou první byla pokušení na poušti z minulé neděle; druhou je Proměnění. Ježíš „vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na horu, aby byli sami“ (Mt 17,1). Hora je v Bibli místem blízkosti Boha a niterného setkání s Ním; místem modlitby a přebývání v Pánově přítomnosti. Když vystoupí na horu, Ježíš se před třemi učedníky promění, zazáří a ukáže svoji krásu. A potom se objeví Mojžíš a Eliáš, kteří s Ním rozmlouvají. Jeho tvář září jako slunce a jeho oděv je bílý jako světlo, takže Petr je ohromen natolik, že by si přál zůstat a jakoby zadržet onu chvíli. Nato však shůry zazní hlas Otce, který prohlašuje Ježíše za svého milovaného Syna a praví: „Toho poslouchejte!“ (Mt 17,5). Toto slovo je důležité! Náš Otec řekl apoštolům a říká také nám: Poslouchejte Ježíše, protože je to můj milovaný Syn. Mějme tento týden tato slova na mysli i v srdci: Poslouchejte Ježíše! To neříká papež, nýbrž Bůh Otec nám všem, mně, vám a všem. Je to pomůcka na cestu vpřed postní dobou. Poslouchejte Ježíše. Nezapomeňte.

Tato Otcova výzva je velmi důležitá. My, Ježíšovi učedníci, jsme povoláni být lidmi, kteří poslouchají Jeho hlas a berou Jeho slova vážně. Abychom Ježíše poslouchali, musíme mu být nablízku, následovat Jej, jako to činily zástupy v evangeliu, které Jej provázely na cestách Palestinou. Ježíš neměl nějakou stálou katedru či kazatelnu. Byl potulným učitelem, jenž podával nauku, kterou přijal od Otce, na cestách ne vždy předvídatelných a občas neschůdných. Následujme Ježíše a tak Jej poslouchejme, ale poslouchejme také Ježíše v Jeho psaném Slovu, v evangeliu. Zeptám se vás: Čtete si každý den v evangeliu? Ano, ne... Ano, ne (*opakuje papež po zvoláních zdola*) Půl na půl. Někteří ano, někteří ne. Je to však důležité! Čtete evangelium? Je dobré nosit evangelium s sebou v kapse, v tašce a kdykoli během dne si z něj kousek přečíst. Kdykoli během dne si vyndám z kapsy evangelium a kousek si přečtu; jen krátkou pasáž. Tam k nám promlouvá Ježíš, v evangeliu! Pamatujte na to. Není to těžké a nemusejí být ani všechny čtyři evangelia. Stačí mít jedno malé evangelium. Mějme jej u sebe, protože je to Slovo Ježíšovo a můžeme Jej tak poslouchat.

Z této události Proměnění bych rád vyvodil dvě důležité věci, které shrnu dvěma slovy: *výstup* a *sestup*. Potřebujeme jít do ústraní, vystoupit na horu do prostoru ticha, abychom našli sami sebe a lépe vnímali Pánův hlas. To děláme v modlitbě. Nemůžeme tam ale zůstat. Setkání s Bohem v modlitbě nás nutí znovu „sestoupit z hory“ a vrátit se dolů, do nížiny, kde potkáváme mnohé bratry obtížené námahami, nemocmi, nespravedlnostmi, nevědomostí, materiální i duchovní chudobou. Jsme povoláni přinášet těmto svým bratřím plody zkušenosti, kterou jsme s Bohem učinili a sdílet obdrženou milost. A jedno je pozoruhodné: Když slyšíme Ježíšovo Slovo, posloucháme Ježíšovo Slovo a máme Je v srdci, pak roste. A víte, jak roste? Tím že Je dáme druhému! Kristovo Slovo v nás roste, když Je hlásáme a podáváme druhým! A to je křesťanský život. A to je posláním celé církve, všech pokřtěných, nás všech: poslouchat Ježíše a nabízet Jej druhým. Nezapomeňme tento týden poslouchat Ježíše! A pamatujte na to evangelium. Noste s sebou v kapse či tašce malé evangelium a během dne si v něm kousek přečtete.

A nyní se obraťme k naší Matce Marii a svěřme se jejímu vedení, abychom mohli s vírou a velkodušností pokračovat v cestě postní dobou a naučit se v modlitbě trochu více stoupat vzhůru, naslouchat Ježíši, i sestupovat s bratrskou láskou a Ježíše zvěstovat.

17.3.2014

Papež v římské farnosti: Mučedníci s sebou vždy nosili evangelium

Řím. „Nestydíme se za víru. Očistěme zrak, protože vidí příliš světských věcí. Bůh po nás žádá, abychom putovali, ale ne jako turisté“, vyzýval papež František při své nedělní odpolední pastorační návštěvě ve farnosti Panny Marie Matky přímluvné modlitby (*Santa Maria dell'Orazione*). Čtvrť Setteville v obci Guidonia asi dvacet kilometrů severovýchodně od hlavního města je pátá farnost, kterou římský biskup v prvním roce svého pontifikátu navštívil.

„Je to farnost na římské periferii, ale také na okraji samotné obce Guidonia. Chybí tu sociální zázemí, školy, náměstí, služby...Bydlí tu hlavně mladí lidé – jejich typický den začíná v šest ráno, kdy vyjíždějí za prací do města, a končí návratem v osm večer. Tedy čtvrť noclehárna. Je velký problém, že tu nejsou školy. Farnost pokrývá jejich absenci, doufáme ale, že školy brzy postaví.“

Vysvětluje sociální okolnosti papežovy návštěvy farář **Francesco Bagalá**, který přijal svěcení před necelými 15 lety jako jeden z prvních absolventů římského semináře *Redemptoris Mater*. Právě Neokatechumenátní cesta má ve farnosti celkem šest skupin, které papež pozdravil. Jeho první kroky ovšem mířily k nemocným dětem. Po

osobním pozdravu asi stovky postižených dětí s jejich rodiči papež zamířil do učebny katechismu. Na osobní zkušenosti jedné dospívající dívky František reagoval:

„Nestydíme se za víru, nestydíme se za to, že chodíme do kostela. (...) Duch svatý nám dává milost, abychom se nestyděli za své křesťanství. Dábel totiž přichází a šeptá nám do ucha: proč bys chodil do kostela, řeknou o tobě, že jsi hlupák. Proto se musíme modlit k Duchu svatému, abychom se nestyděli...“

Ruku v ruce s překonáním studu jde také odvaha, pokračoval papež a společně s dětmi se pomodlil za milost Ducha a pomoc Panny Marie. Poté římský biskup pochválil neokatechumenátní společenství za to, že se vydalo na pouť. Bytí v pohybu je jednou ze základních vlastností každého křesťana, a nejenom jeho, podotkl papež. Každý poutivý člověk je na cestě, vychází ze svého egoismu. Na pouti se ovšem vyskytuje dvojí úskalí, varoval František:

„Zastavit se a splést si cestu. V čem spočívá nástraha? V tom, že už neputujeme, ale procházíme se jako turisté. Už neputujeme, bloumáme. (...) Tito lidé nemají směr, chytli se do léčky. Jsou přesvědčeni, že putují, zatímco bloudí. A to je něco jiného.“

Před večerní mší svatou papež vyzpovídal několik farníků. V homilii pak vyšel z mešní preface, která prosí o pokrm Božího Slova a očišťování nitra. Právě naslouchání Božímu Slovu je křesťanova nejzávažnější povinnost, zdůraznil papež František.

„Co se křesťanovi ukládá? Možná mi řeknete: nedělní mše svatá, půst a odříkání ve Svatém týdnu, nebo ještě něco jiného. Avšak prvním křesťanovým úkolem je poslouchat Boží slovo, naslouchat Ježíši, protože On k nám promlouvá a svým Slovem nás zachraňuje. Svým Slovem také naši víru posiluje. Namítnete – ale Otče, já naslouchám Ježíši, a to dokonce hodně. Co ale posloucháš? Rozhlas, televizi, lidské tlachání...Během dne toho tolik slyšíme, ale skutečně si denně vyhradíme chvilku času, abychom naslouchali Ježíši, Jeho Slovu?“

Tázal se papež a vyzval farníky, aby s sebou stále nosili kapesní vydání evangelia – stejně jako se to traduje o některých prvomučednících – a podle možností do něj občas nahlédli.

„Třeba v autobuse – tedy když je to možné, protože častokrát musíme udržovat rovnováhu a také si chránit kapsy. Ale když se nám podaří sednout, tu a tam, i během dne, vezměte evangelium a přečtěte si pár slov. O svaté Cecilii se říká, že u sebe stále nosila evangelium. Právě Ježíšovo Slovo je naším prvním pokrmem, který vyživuje naši víru.“

Druhou milostí, o kterou se prosilo ve vstupní modlitbě, je očista našeho nitra, aby se radovalo z patření na Boží slávu, pokračoval papež František.

„Pohled na Ježíše očisťuje náš zrak a připravuje oči na věčný život, na nebeské patření. Náš zrak je možná trochu nemocný, protože vidíme mnoho věcí, které nejsou Ježíšovy, nebo jsou dokonce proti Němu – věci světské, které neprospívají světlu naší duše. Toto světlo postupně vyhasíná a, aniž bychom to vnímali, dospíváme do vnitřní temnoty a duchovní temnoty. Temnota víry nastupuje, protože jsme neuvyikli pohledu na Ježíše.“

Když čteme evangelium, představujme si, jaký Ježíš byl a jak jednal. Pouze takto budou naše srdce a rozum pokračovat v pouti naděje, na kterou nás Pán zavedl, zakončil papež František svou nedělní homilií ve farnosti Setteville di Guidonia.

17.3.2014

Papež: Milosrdenství vede k pokoji

Vatikán. Odpuštěním dojít milosrdenství – to je cesta, která přivádí pokoj do našich srdcí i do světa. Tak lze shrnout homilii papeže Františka z dnešní ranní mše v kapli Domu sv. Marty.

„Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ – tuto Ježíšovu pobídku z dnešního evangelia (Lk 6,36-38) komentoval papež. Řekl: „Není snadné chápat postoj milosrdenství, protože jsme zvyklí soudit. Nejsme lidmi, kteří přirozeně dávají trochu prostoru porozumění a milosrdenství. Abychom byli milosrdní – poznamenal Svatý otec – jsou zapotřebí dvě věci. Za prvé: znát sami sebe, vědět, že jsme se dopustili mnoha nedobrých věcí a jsme hříšníci. A v lítosti se Boží spravedlnost promění v milosrdenství a odpuštění. Je však nezbytné se za hříchy stydět.“

„Je pravda, že nikdo z nás nikoho nezabil, ale je tolik malých věcí, tolik všedních hříchů. Stačí si pomyslet: Takové nepatrné srdce a postavil jsem se proti Pánu. To je hanba. A hanbit se před Pánem je milost. Jsem hříšník, stydím se před Tebou a prosím o odpuštění. Je to prosté, ale velmi obtížné říci: Zhřešil jsem.“

Často – pokračoval papež – ospravedlnujeme svůj hřích tím, že přenášíme svoji vinu na druhé, jako Adam a Eva. Možná, že mi druhý pomohl, usnadnil mi tu cestu, ale jednal jsem já! Kdybychom postupovali takto, kolik dobrého by nastalo! Takto budeme pokorní. A s tímto postojem lítosti jsme pak schopni milosrdenství, protože cítíme Boží milosrdenství na sobě, jak říkáme v Otčenáši: Odpusť nám..., jako i my odpouštíme. Pokud neodpustím, jsem tak trochu mimo hru. Další věcí k tomu, abychom byli milosrdní, pokračoval papež, je rozšíření srdce, protože malé a sobecké srdce není schopno milosrdenství.

„Rozšířit srdce. Ale já jsem hříšník. A když slyším: »Podívej, co udělal tamten!«. Já jsem se toho dopustil tolik! Kdo jsem já, abych jej soudil? Kdo jsem já, abych o tom klevetil? Kdo jsem já, abych jej soudil, když jsem se dopustil stejných či horších věcí? Rozšířit srdce. Pán to říká: »Nesudte a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte a dostanete.« To je přejícnost srdce. A co dostanete? »Míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína.« To je obraz lidí, kteří chodí sklízet se zástěrou, kterou rozprostírají, aby se do ní vešlo co nejvíce zrna. Máš-li srdce široké, velké, pak dostaneš více.“

Velké srdce, řekl dále papež, neodsuzuje, nýbrž odpouští. Zapomíná, protože Bůh zapomněl na moje hříchy. Bůh odpustil moje hříchy. Rozšířit srdce. To je krásné – zvolal. – Budte milosrdní.

„Muž a žena, kteří jsou milosrdní, mají široké srdce, vždycky druhé omlouvají a myslí na svoje hříchy. »Viděl jsi, co udělal tamten?« Ale já mám dost toho, co jsem udělal já, nepletu se do toho. To je cesta milosrdenství, kterou máme žádat. Kdybychom všichni – lidé, národy, rodiny, čtvrti – měli tento postoj, jaký by to jen byl na světě pokoj, kolik pokojů bychom měli ve svých srdcích! Milosrdenství nás totiž vede k pokoji. Pamatujme vždycky: Kdo jsem já, abych soudil? Hanbit se a rozšiřovat srdce. Kéž nám Pán daruje tuto milost.“

18.3.2014

Papež kázal o tom, jak nebýt pokryteckými křesťany

Vatikán. Postní doba je dobu nápravy života, přiblížení se k Pánu. Zdůraznil dnes papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež varoval před tím, cítit se lepšími než ostatní. Pokrytci, poznamenal, se tváří jako ti dobří a nechápou, že nikdo nemůže ospravedlnit sám sebe. Všichni musíme být ospravedlněni.

„Konverze. Toto slovo,“ začal Papež František svoji homilii, „je klíčové pro postní dobu, která je dobou příhodnou pro přiblížení se k Ježíši.“ Potom komentoval dnešní první čtení z proroka Izaiáše (1, 10.16-20) a poznamenal, že „Pán volá k obrácení dvě hříšná města, Sodomu a Gomoru. A z toho plyne, že všichni potřebujeme změnit život a pohlédnout dobře do své duše, kde vždy něco najdeme. Postní doba je právě onou nápravou života, přiblížením se k Pánu. On nás chce mít blízko a ujišťuje nás, že čeká na nás, aby nám odpustil. Pán však chce – řekl dále – aby toto přiblížení bylo upřímné a varuje nás před pokrytectvím.“

„Co dělají pokrytci? Líčí se, tváří se jako ti dobří. Tváří se jako svatý obrázek, modlí se s pohledem k nebi, dávají se vidět, považují se za lepší než ostatní, pohrdají druhými. »Jsem hodně katolicky založený – říkají - protože můj strýc byl velký dobrodinec, jsem z té a té rodiny, učil jsem se u toho a toho, poznal jsem tamtoho biskupa či kardinála..« Považují se za lepší než ostatní. To je pokrytectví. Pán říká: »Ne, toto ne!« Nikdo není spravedlivý sám od sebe. Všichni musíme být ospravedlněni. A jediným kdo ospravedlňuje je Ježíš Kristus.“

„Proto se musíme přiblížit k Pánu“ – pokračoval papež - „nebýt nalíčenými křesťany, takže když toto zdání pomine, objeví se realita a ukáže se, že jimi nejsou. Co je tedy prubířským kamenem toho, zda nejsme pokrytci a přibližujeme se Pánu? Odpověď – zdůraznil papež – nám dává samotný Pán v prvním čtení, kde říká: »Umyjte se čistě, odstraňte své špatné skutky pryč z mých očí; přestaňte jednat zle, uchte se jednat dobře«. Takové je pozvání. Co je však znamením, že jdeme správnou cestou? – ptal se dále Svatý otec:

„»Přispějte utlačенému, sirotku pomozte k právu, zastáňte se vdovy« (Iz 1,17). Pečovat o bližního: nemocného, chudého, potřebného, nevědomého. To je prubířský kámen. Pokrytci to nedovedou, nemohou, protože jsou tak naplněni sebou samými, že jsou slepí vůči druhým. Když se někdo trochu přiblíží k Pánu, světlo Pánovo mu ukáže tyto věci a on jde a pomáhá druhým. To je příznak, to je znamení konverze.“

„Zajisté, není to celé obrácení“ – řekl dále. „Tím je totiž setkání s Ježíšem Kristem. Avšak znamení toho, že jsem s Ježíšem Kristem, je péče o bratry, o chudé, nemocné, jak nás to učí Pán a jak to čteme ve 25. kapitole Matoušova evangelia.“

„Půst slouží nápravě života, uspořádání a změně života za účelem přiblížení se Pánu. Znamením toho, že jsme daleko od Pána, je pokrytectví. Pokrytec nepotřebuje Pána, zachrání se sám. Tak smýšlí a přestrojuje se za

svatého. Znamením toho, že jsme se přiblížili Pánu pokáním, prosbou o odpuštění, je skutečnost, že se staráme o bratry v nouzi. Kéž nám Pán všem dává světlo a odvahu. Světlo, abychom poznávali, co se v nás děje, a odvahu, abychom se obrátili, přiblížili k Němu. Je krásné být blízko Pánu.“

Sv. Josef, vychovatel

Dnes, 19. března, slavíme svátek svatého Josefa, Snoubence Panny Marie a Patrona všeobecné církve. Tuto katechezi tedy věnujeme jemu. Zasluhuje naši vděčnost a úctu za to, jak dovedl *ochraňovat* Nejsvětější Pannu a Syna Ježíše. Josefovou charakteristikou je, že byl ochráncem. Jeho velkým posláním je být ochráncem. Dnes bych rád pojal toto téma ze zvláštní perspektivy, *zvychovatelského* hlediska. Pohlédněme na Josefa jako na vzor vychovatele, který *chrání a doprovází Ježíše na cestě jeho růstu v „moudrosti, věku a oblíbě u Bohu i lidí“*, jak říká evangelium (Lk 2,52). Nebyl Ježíšovým otcem. Tím je Bůh. Byl však Ježíšovi tatínkem, choval se k Ježíšovi jako otec, aby mu umožnil růst. A v čem mu umožnil růst? V moudrosti, věku a milosti.

Začněme u *věku*, který je tou nejpřirozenější dimenzí, fyzickým a psychologickým růstem. Josef společně s Marií pečovali o Ježíše především z tohoto hlediska, „živili“ jej, starali se, aby mu nechybělo to nezbytné k jeho zdravému rozvoji. Nezapomeňme, že starostlivá péče o život tohoto Dítěte obnášela také útěk do Egypta, tvrdou zdravost života uprchlíků. Josef spolu s Marií a Ježíšem byli uprchlíky, aby se zachránili před hrozbou Heroda. Potom, po návratu do vlasti, se usadili v Nazaretu a následovalo dlouhé období Ježíšova života v jeho rodině. V těch letech Josef učil Ježíše i svojí práci a Ježíš se od svého otce Josefa vyučil tesařem. Takto Josef vychovával Ježíše. Přejděme ke druhé dimenzi výchovy, kterou je *moudrost*. Josef byl pro Ježíše vzorem a učitelem moudrosti, která se živí Božím Slovem. Můžeme si představit, jak Josef učil Ježíška naslouchat Písmu svatému, zvláště tím, že jej v sobotu vodil do Nazaretské synagogy. A nakonec je tu dimenze „milosti“. Sv. Lukáš v souvislosti s Ježíšem znovu říká, že „milost Boží byla s ním“ (Lk 2,40). Tato dimenze je svatému Josefovi zajisté vyhrazena méně než oblast věku a moudrosti. Byl by však velký omyl myslet si, že otec a matka nemohou své děti provázet na cestě růstu v milosti Boží. Prospívat věkem, moudrostí a milostí – to je práce, kterou odvedl Josef spolu s Ježíšem, kterému umožnil rozvíjet se a pomáhat mu růst v těchto třech dimenzích.

Draží bratři a sestry, poslání svatého Josefa je zajisté jediné a neopakovatelné, protože Ježíš je absolutně jediné. Ve své péči o Ježíše, o jeho výchovu a prospívání věkem, moudrostí a milostí je vzorem pro každého vychovatele a zejména pro každého otce. Svatý Josef je vzorem vychovatele a tatínka, otce. Svěřuji tedy jeho ochraně všechny rodiče, kněze, kteří jsou otcové, a ty, kteří mají v církvi a společnosti poslání vychovávat. Zvláště bych dnes, v den tatínků, chtěl pozdravit všechny rodiče, všechny tatínky: srdečně všechny zdravím! Jsou tady na náměstí nějací tatínkové? Zvedněte ruku! (*otcové zvedají ruku*) Tolik tatínků! Všem vám blahopřeji. Vyprošuji vám milost být stále hodně nablízku svým dětem, nechávat je růst, ale zblízka. Oni potřebují vás, vaši přítomnost, vaši blízkost, vaši lásku. Budte pro ně - jako svatý Josef - strážci jejich růstu, moudrosti a milosti. Strážci jejich pouti, vychovatelé a jděte spolu s nimi. Zblízka budete dobrými vychovateli. Díky za všechno, co děláte pro svoje děti: děkuji. Přeji vám všechno dobré a požehnaný svátek tatínků všem tatínkům, kteří jsou tady a vůbec všem. Kéž vám svatý Josef žehná a provází vás. Někteří z nás již o svoje tatínky přišli, odešli na věčnost, povolal je Pán; mnozí, kdo jsou na náměstí, už nemají tatínky. Můžeme se pomodlit za všechny tatínky na světě, za ty živé i zesnulé, a můžeme tak učinit společně. Každý si vzpomene na svého tatínka, ať už je na živu nebo již zemřel. A pomodleme se k velkému tatínkovi nás všech, Bohu Otci. Jeden Otčenáš za naše tatínky: *Otče náš...*

Papež František: Kdo důvěřuje v sebe, ztrácí svoji důstojnost

Vatikán. Člověk, který důvěřuje v sebe sama, ve svoje bohatství či ideologie, vrhá se do neštěstí. Kdo však důvěřuje v Pána, přináší plody i v období sucha – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

»Prokletý je člověk, který spoléhá na člověka«. Člověk, který důvěřuje v sebe – bude jako jalovec na pustině odsouzen k vysušení, zůstane bez plodů a zahyne. Papež si vzal podnět v tomto dnešním čtení z knihy proroka Jeremiáše (Jer 17,5-10), kde se dále praví, že »požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, ... je jako strom, který je zasazen u vod... a ani v suchém roku nepřestává nést ovoce«. „Jedině v Pánu – prohlásil papež František – je naše bezpečná důvěra. Jiné důvěry nám nejsou k ničemu, nespasí nás, nedají nám život, nedají nám radost. A přestože to víme, líbí se nám důvěřovat v sebe, důvěřovat v přítele či v nějakou dobrou situaci, kterou máme pod kontrolou, nebo v nějakou ideologii. A Pán zůstává trochu stranou. Takový člověk se uzavírá do sebe, nemá horizonty, ani otevřené dveře, ani okna. A nebude mít ani spásu, protože nemůže spasit sám sebe. A to se stalo

boháčovi z dnešního evangelia" (Lk 16,19-31) – vysvětloval dále papež. – „Měl všechno, oblékal se do šarlatu a kmentu, každý den pořádal skvělou hostinu. Byl zcela spokojen a nevšimnul si, že přede dveřmi jeho domu ležel žebrák plný vředů.“ Papež poznamenal, že evangelium dává tomuto žebrákovi jméno. Nazývá jej Lazar, zatímco boháč „je bezejmenný“:

„A to je největší prokletí toho, kdo důvěřuje sám v sebe nebo v lidské a nikoli Boží možnosti a síly, totiž ztráta jména. Jak se jmenuješ? To a to číslo konta v té a té bance. Jak se jmenuješ? Majetek, nemovitosti... jak se jmenuješ? Věci, které vlastníme, se stávají modlami. Důvěrou v ně je takový člověk prokletý.“

„My všichni – řekl dále papež - máme tuto slabost, tuto křehkost vkládat svoje naděje do sebe samých nebo do přátel či pouhých lidských možností a zapomínat na Pána. A to vede na cestu... do neštěstí“:

„Dnes, v tento den postní doby nám prospěje zeptáme-li se, v co důvěřuji? V Pána anebo jsem pohan a důvěřuji ve věci, v idoly, které si tvořím? Mám ještě jméno anebo jsem už začal jméno ztrácet a nazývám se „já“. Já, mně, se mnou, pro mne, jenom já.. Pro mne, pro mě. Stále egoismus. Já - to nás nespasí.“

„Avšak na konci – podotkl papež František – je jedna brána naděje pro ty, kdo důvěřují v sebe sama a nemají jméno:

„Na konci, na konci je vždycky jedna možnost. Když si tento člověk všimne, že ztratil jméno, že ztratil úplně všechno, pozvedne oči a pronese jediné slovo: Otče. A odpovědí Boha je jediné slovo: Synu! Pokud někteří z nás v životě budou natolik důvěřovat v člověka a v sebe samé, ztratíme jméno i tuto důstojnost, ještě je možné říci slovo, které je nejkouzelnější a nejmocnější: Otče. On nás stále očekává, aby nám otevřel bránu, kterou nevidíme, a řekl nám: Synu! Prosme Pána o milost, aby nám všem dal moudrost mít důvěru pouze v Něho, nikoli ve věci, v lidské síly, nýbrž jediné v Něho.“

21.3.2014

Uvězněné slovo

Vatikán. Vatikán. K tomu, abychom ve svém srdci „nezabíjeli“ Boží slovo, je nutná pokora a schopnost modlitby. Papež František dnes ráno v kapli Domu svatých Marty kázal právě o těchto dvou postojích, když komentoval páteční evangelium (Mt 21, 33-43, 45-46).

Pokud není křesťan pokorný a nemodlí se, může se zmocnit Božího slova a nakládat s ním podle vlastního zálibení. Papež František dnes upozornil na tuto léčku a varoval před ní. Ježíš v dnešním evangeliu vypráví podobenství o vinařích, kteří nejprve zabijí hospodářovy služebníky a nakonec pánova syna, aby se mohli zmocnit jeho dědictví. Tomuto podobenství naslouchali také velekněží a farizeové. Ježíš se k nim obrací, aby jim dal poznat, „kam až klesli“, protože „nemají srdce otevřené Božímu slovu“.

“V tom spočívá drama těchto lidí – a také naše drama! Zmocnili se Božího slova. Boží slovo se stává jejich slovem, které podléhá jejich zájmům, ideologiím, teologiím...ovšem v jejich službách. A každý toto slovo interpretuje podle své vůle a zájmů. Takové je drama tohoto lidu. Zabíjejí, aby to tak zůstalo zachováno. Toto se přihodilo Ježíši“.

Velekněží a farizeové pochopili, že Ježíš mluví o nich, pokračoval papež František. Chtěli se ho zmocnit a zabít ho. A takto usmrcují a uvěznují Boží slovo. Uzavírají Ducha svatého do klece svých vlastních tužeb. A přesně totéž se stává také nám, když nejsme otevřeni novosti Božího slova, když nejsme Božímu slovu poslušni.

“Je tu však jedna věta, která nám dodává naději. Boží slovo zemřelo v srdcích těchto lidí a může zemřít také v našem srdci. Nezanikne ale docela, protože žije v srdcích prostých a pokorných lidí, v Božím lidu. Farizeové a velekněží se snažili Ježíše chytit, ale měli strach z lidu, protože lidé ho považovali za proroka. Onen prostý zástup chodil za Ježíšem, protože jeho slova rozněcovala jejich srdce, měla na ně blahodárný účinek. A tento lid se nemýlil. Nepoužíval Boží slovo k vlastním zájmům, naslouchal a snažil se být o trochu lepší“.
Co můžeme dělat my, abychom nezabíjeli Boží slovo, abychom byli poddajní, abychom neuvěžňovali Ducha svatého, ptal se v závěru papež František. Odpověď zněla: dvě prosté věci.

“Postoj člověka, který chce naslouchat Božímu slovu, je dvojitý: zaprvé, pokora, zadruhé, modlitba. Tito lidé se nemodlili. Nepotřebovali se modlit. Byli si jistí, cítili se silní, vnímali sama sebe jako bohy. Pokora a modlitba – pouze s pokorou a v modlitbě můžeme pokračovat v poslušnosti Božímu slovu a jeho naslouchání. A v církvi. Musí to být pokora a modlitba v církvi. Tak se nám nestane to, co se přihodilo těmto lidem. Nebudeme zabíjet, abychom bránili Boží slovo – ono slovo, o kterém se domníváme, že je Boží. Ve skutečnosti je to ale slovo, které jsme si úplně změnili.“